



Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2020. december

300 Ft



fr. Berhidai Piusz OFM tartományfőnök atya templomunkban tartott lelkigyakorlatából

Adventi úton járunk



Adventi úton járunk. Ez az út belső út. Megengedjük magunknak, hogy a szívünkben az Isten utáni vágy teret kapjon.

„Harmatozzatok magasságos egek, és a felhők hozzák az Igazat.” Ott van bennünk a nagyon mély vágy, hogy jöjjön el a megváltás. Jöjjön közelebb, legyen már itt az Isten, hogy érezzük, ne le-

gyen bennünk kétely, ne legyen bennünk bizonytalankodás, se félelem. Jöjjön el az a teljesség, az a megoldás, ami csak Istenben van, az a valódi, teljes élet.

Most arra fordítjuk a figyelmünket, hogy a mi Istenünk olyan Isten, aki érkezik hozzánk. Megelőz minket a szeretetével, a közeledésével, ő az, aki kezdeményez. Hisszük, hogy ez az eljövétel nemcsak kétezer

éve volt, amikor Jézus Krisztus megszületett Betlehemben, hanem azt is ünnepeljük, az is a hitünk titka, hogy a kegyelem által Isten folyamatosan jelen van számunkra. Nemcsak eljött egyszer, és nemcsak majd újra eljön a távoli jövőben, hanem ez az Isten jelen van.

Angelus Silesius egyik Karácsonyi párversében írja: „Ha

Krisztus százszor is születne Betlehemben, Elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.”

A hitünk titka ez a kegyelmi Úrjövet, vagyis, hogy bennünk akar lakást venni Isten. Ő jó-ságosan felénk fordul, sőt egészen közel jön. Mit kezdünk ezzel? Vajon milyen ez az isteni jelenlét és közelség?

Nagyon szeretem Szent Ferencnek azt a levelét, amit minden hívőhöz intéz. Ebben a levélben úgy szólítja meg a hívő embereket, a keresztényeket, hogy ők azok a férfiak és nők, akik kitartanak az Isten és emberszeretet gyakorlásában, akik küzdenek a bűn ellen és bűnbánatban igyekeznek élni, és magukhoz veszik az Úr Jézus testét és véré. Ezek az emberek boldogok, áldottak, mert lakást vesz bennük Isten. Ezekben sorokban a hit nem teherként jelenik meg, hanem úgy mint ajándék, ami kinyitja ezt a beszűkült földi életet az örökkévalóra.

Mit kezdek azzal az Istennel, akit már megismertem? A hit, a remény és a szeretet fontos alkotórészei az életünknek, de ha kimegyünk a templomból, beleütközhetünk abba, hogy ez egyáltalán nem magától értetődő. Talán még a közvetlen környezetünkben sem magától értetődő, hogy egyik ember a másiknak megbocsát, vagy törekszik rá. Nem magától értetődő a becsületesség. A hit, amit Jézus Krisztustól kaptunk, nem magától értetődő. Föl is tehetnénk a kérdést: Hiszem-e azt az Istent, akit Jézus Krisztusban megismerhettem?

Úgy tűnik, minthogyha az ember folyton menekülne az elől az Isten elől, aki feléje közeledik. Akiről hisszük, hogy eljön. Szent Ágoston írja:

„Hová menekül az ember Isten színe elől? Hol ide, hol oda futkos, mint aki kiutat keres. Hová mész? Hová menekülsz? Ha előle akarsz menekülni, menekülj inkább hozzá. Menekülj hozzá úgy, hogy megvalold őt és nem rejtőzködj előle. Hiszen elrejtőzni nem tudsz előtte, de megvallani Őt, leborulni előtte, igen.”

Mintha könnyebb lenne bele menekülni egy olyan életvitelbe, életmódba, gondolkodásmódba, ahol nem kell számolni Istennel. Sokan magától értetődőnek tartják azt a felfogást, amit úgy is címkézhetünk, hogy agnoszticizmus, vagyis hogy ha Istent nem tudom úgy megismerni, mint általában a dolgokat, nincs róla biztos tudásom, akkor tulajdonképpen nem is kell foglalkoznom vele. Ez ma már nem is elméleti szinten történik az emberek többségénél, hanem gyakorlati szinten. Gyakorlati érzéketlenséget fejleszt ki magában az ember Istennel, a Szenttel szemben.

Ennek az a következménye, hogy ha nem veszek tudomást Istentről, igyekszem nem foglalkozni vele, akkor berendezkedem csak erre az életre, megelégszem olyan kis célokkal, amik ebben az életben elérhetőek. Megelégszem kis reményekkel, kis vágyakkal. És eléltetem azt a vágyat a szívemben, ami sokkal többre éhes, szomjas. Persze néha szembetaláljuk magunkat olyan helyzetekkel, ahol mégiscsak felmerülnek nagy kérdések. Amikor kiderül, hogy nem

mi irányítunk, amikor nem mi vagyunk a magunk életének istenei, urai.

Megragadott egy idős rendtársunk vallomása, aki a napokban mondta, hogy neki már kezd elege lenni ebből az egészből, a vírusból, a járványból, hogy mindenki mindenkivel kapcsolatban gyógyulásért imádkozik. Azt mondta, ha ő beteg lesz, mi ne így imádkozzunk érte, mert ő hisz az örök életben, és hiszi, hogy Isten sokkal többet akar adni neki, mint azt, hogy még éljen egy darabig. Nem az életellenesség szólalt meg ezekben a szavakban. Ez az atya nagyon jókedvű és szeret élni. De kíváncsított belőle, hogy ki mondja: többről szól a mi életünk, mint az, hogy most egy kicsit jól érezzük magunkat. Kell, hogy legyen valami több, amit Isten készít nekünk. Miért nem akarjuk ezt, miért nem vágyunk rá? Sokkal többet akarok, mint meggyógyulni – mondta –, hiszek Istenségben!

Az is lehetséges, hogy vallásos emberként is keresünk valamilyen menekülő utat, csak hogy ne kelljen bevállalni az Isten közelségével járó meglepetéseket, kockázatot, és olyan hitet alakítunk ki magunkban, ami kényelmes. Amiben össze-szededgetem azt, ami éppen aktuálisan elfogadható számomra, aztán ha valaki megkérdezi: hiszek-e, akkor azt mondom: hiszek, a magam módján. Persze mindegyikünk a maga módján hisz, de azért a hitünkben az ő igazságával maga Isten van ott, akinek a léte, a milyensége nem tőlem függ; nem én mon-



dom meg, hogy milyen az Isten, nem én határozom meg őt.

Mivel hozzászoktunk a többé-kevésbé működő demokráciához, a gondolkodásmódunkban is van egy olyan hatás, ami alapján azt hisszük, hogy mindent megszavazhatunk. De vannak igazságok, a valóságnak olyan elemei, ahol a teremtő Isten úgy van jelen számunkra, hogy az ő jelenlétét nem mi szavazzuk meg. Az ő milyenségét nem mi határozzuk meg.

Ma előfordulhat Istennel kapcsolatban, hogy el akarom dönteni, milyen legyen, milyen lehet, és ezt meghatározza az én aktuális hangulatom, elképzelésem, mindaz, amiben engedem, hogy mások hassanak rám. Megtörténhet, megtehetem, hogy így próbálok menekülni Isten közelségétől.

Egy múlt századi svájci filozófus, Max Picard írt egy hosszú esszét ezzel a címmel: Menekülés Isten elől. Ezzel jellemezte a modern ember magatartását, felfogását. Így fogalmaz egy helyen ez a filozófus: „Az ember mindig is menekült Isten elől. Mostani menekülése azonban különbözik minden korábbtól. Korábban adott volt a hit objektív világa. Ma, objektív külső világgént a hit nem létezik többé, romokban hever. Az egyénnek minden pillanatban újra meg újra meg kell teremtenie a hitet. Objektív világgént ugyanis ma már nem a hit, hanem a menekülés létezik.”

Nem eleve adott számunkra Isten jelenléte, hogy higgyünk ebben és ehhez igazítsuk az életünket. Minthogyha nekünk kellene megteremteni. Amikor a szentmisében együtt ünneplünk,

az azért nagy ajándék és lehetőség a számunkra, mert itt nem kell eljátszanunk, hogy mi megcsináljuk a magunk hitét. Majd mi kitaláljuk, hogy milyen az Isten. Itt elég, hogy itt vagyunk, behelyezkedünk a liturgiába, és megengedjük, hogy történjen velünk ez a találkozás úgy, ahogy Istennek tetszik. Ő, a maga részéről egészen közel jön. A kenyér és a bor színe alatt újra és újra egészen közel jön. Maga a föltámadt Jézus lesz jelen, kézzel foghatóan is. Amikor felé fordulok, amikor kimondom az imádság egy szavát, akkor őt dicsoítom.

Persze mindannyian a mindennapokban, akár csak itt a templomban, küszködünk a magunk emberi mivoltával, gyengeségeivel; de vegyük észre, hogy mindeközben maga az Isten Fia

az, aki itt van. A vele való találkozás képes az életemet átformálni, és kinyitni egy teljes élet felé, hogy ne maradjak beszűkülve ebbe a korlátokkal teli világba, hanem nyíljon ki, szőljon többről az életem, mint arról, hogy jóllakom vagy jól érzem magam.

Isten sokkal többet akar adni nekem, mint amit én ki tudok találni, meg tudok alkotni vagy

szerezni magamnak. Csak ne meneküljek tőle. Ha megengedem, hogy Isten létezzen és közel jöjjön, onnantól kezdve az életemnek lesz irányultsága, és minden egyéb el tud rendeződni ekörül az irány körül. Lesz az életemnek középpontja, lesz reménye, ami felé tartok, ahová fordulhatok. Nem vagyok kiszolgáltatva a mindennapok sodródásának. Ne meneküljek

Istentől, hanem meneküljek hozzá, hogy az életemnek iránya legyen. Amikor a mindennapokban törekszem megélni a szeretetet, amikor bűnbánatot tartok, bocsánatot kérek és megbocsátok, amikor a szentségekkel táplálkozom és belőlük élek, maga Isten az, aki lakást vesz az életemben, és formálja azt. Legyen ez a valóság az, amire fölépítem az életemet.

Babits Mihály:

Karácsonyi ének



Mért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-űr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyult...

Becsesnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük hogy "megszületett"!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyujts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elének
törékeny játékunkat, a reményt.

Székely János püspök atya Szent Erzsébetről, a Karitásról, az irgalomról

Átmenni a szenvedők oldalára

Egy kis német kolónia alakult ki egy nagy afrikai városban, elegáns, légkondicionált házak, kerítéssel körülvéve. A kolónia karácsonyra készült, harsány ünneplésre, sörsatrakat állítottak. Megérkezett a lelkész, aki szervezte mindezt, és azt mondta, valami még hiányzik. Hiányzik a hó a hangulathoz, hogy igazi fehér karácsony legyen. Megkérte az egyik munkatársat, akit ott talált, hogy miután megtöltöttek egy nagy lavórt liszttel, szórja vele tele a házak tetejét, hogy meglegyen a karácsonyi hangulat. A férfi egy létrára állt fel, és elkezdte szórni a lisztet, és akkor pillantotta meg a kerítés túloldalán azt a tíz-húsz szegény gyereket, akik majdnem úgy, mint a kóbor kutyák, járták a város utcáit. Mindenhol megjelentek, ahol valami ennivaló vagy látnivaló volt. Kopogó szemekkel, ámulattal nézték, hogy a fehérek hogyan ünneplik a karácsonyt. Láttak egy fehér embert, amint a létra tetején lisztet szór a háztetőkre. Fehér karácsony. A férfi nem tudta folytatni a lisztszórást, lejött a létráról és hazament. Mennyire másképp látszik a világ a kerítés egyik vagy másik oldaláról. Mennyire másképp éljük át a valóságot akkor, amikor a kényelmes házainkban vagyunk, és akkor, amikor átmerészkedünk a túloldalra.

Nemrégiben a székesegyház előtt a szentmise után beszélgettem egy idős nénivel, aki éppen kilépett, és döbbenetesen szereztem tudomást a beszélgetés során elejtett szavaiból arról, hogy nem tud fűteni. Így él, fűtés nélkül, évek óta. A néni arca mosolygós volt, nem volt benne semmi panasz. Mennyire más a világ a kerítés két oldaláról nézve.

Szent Erzsébet a világ gazdagabbik oldalán született, a szerencsésebbik oldalon. Királylány volt. Amikor vitték ki Wartburg várába, hosszú sorban követték az arannyal, ezüsttel megrakott szekeket. Dúsgazdag világban született. De Erzsébet nagyon hamar átkerült a túloldalra.

Az életrajzírói elmondják, hogy ha ünnepség vagy körmenet volt, Erzsébet nem a lovagok között szeretett megállni, hanem a szegények kö-



zött. Ha a férje, Lajos nem volt otthon, akkor mindig a legegyszerűbb ruhába öltözködött. Ha Lajos váratlanul hazaérkezett, Erzsébet szaladt, hogy kicsit elegánsabb ruhába öltözzön föl. A szegények között érezte magát otthon. Ez volt az ő világa.

Nagyon hamar a kastély alatt létrehozott egy kicsiny árvaházat. Oda szinte minden nap elment, a kisgyerekek édesanyjának szólították őt. A faluban nagyon sok helyen vállalt keresztanyaságot, és ezeknek a családoknak rengeteget segített. Gyakran a szolgálói nem bírták azt a szagot, ami ezekben az otthonokban volt, Erzsébetet ez egyáltalán nem zavarta, ő mosolygósan, nagy szívvel szolgált a legszegényebbeket.

Erzsébet lassan megértette, hogy a kastély gazdagsága a szegényektől elvett utolsó kis pénzből, adókból, elhajtott jószágokból van. Lassanként megszületett benne a gondolat, hogy fogadalmat tesz, soha olyan ételhez nem nyúl, amivel kapcsolatban a legkisebb gyanú felmerül, hogy a szegényektől vették el. Nagyon sok olyan étkezés volt,

November 21-én, a Jézus Szíve Ferences templomban ünnepelte újjászervezésének 30. évfordulóját az Egyházmegyei Karitás.

A Karitás 2012-ben Caritas Hungarica díjat alapított, amelyet minden évben az emberek szolgálatában végzett munkájuk elismeréseként a legaktívabb önkéntesek és a Karitást segítő vállalkozók kapják. A szentmise végén került sor ezen elismerések átadására.

Az idei vállalkozói Caritas Hungarica díjat Péntek Károly, a Magnetic Áruházak kft. ügyvezetője és Molnár Ferenc, alsószenterzsébeti családi gazdálkodó kapta. Az idei évben Caritas Hungarica-díjat kapott Büki Mariann, a Bagodi Karitás csoport vezetője, Kovács Erzsébet, a zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia Karitás csoportjának vezetője és a hajléktalanokat segítő Joó József, aki a Jézus Szíve Plébánia Karitás csoportjának önkéntese. Elismerésük nagy örömmel tölt el minket, és ez úton is kérjük Isten áldását további munkájukra!



ahol Szent Erzsébet egyáltalán nem nyúlt az ételhez. Pusztá léte forradalom volt a kastélyban, felkiáltójel. Erzsébet átkerült a túloldalra, a kerítés másik oldalára. Átkerült a szegények közé.

Talán azért is, mert ő maga is rengeteg szenvedést megtapasztalt az életében. Négy évesen kellett a szüleitől végleg elválnia. Édesanyját soha többet nem látta. Édesanyja Gertrúd királyné volt, akit megöltek. Hét éves volt ekkor Erzsébet. Lassanként megértette azt, hogy édesanyja valamit tragikusan elrontott. És talán már kislányként megszületett benne a vágy, hogy megpróbálja helyrehozni ezt. Ő másfajta úrnő lesz, ő anyja lesz a rábízottaknak.

Aztán kilenc éves, amikor a férjének szánt Hermann őrgróf is meghal. Nagyon sokan a kastélyban azt mondogatják, hogy Erzsébetet, akit nagyon nehéz volt betörni a kastély életformájába, vissza kell küldeni Magyarországra. Erzsébet egy szál egyedül marad kilenc éves kislányként. Nem volt könnyű a gyermekkor, sokfajta módon megsebezte őt az élet. Talán ezért is lett ennyire nagy szíve.

Így van ez a Bibliában is. Arról hallunk, hogy az Úristen megparancsolja népének, hogy szeresse a szegényt, a rabszolgát, az idegent. Így indokolja ezt: „*Ti is rabszolgák voltatok Egyiptomban.*” Isten népe megtapasztalja a szegénységet, idegenséget, a rabszolgaság gyalázatát, és innen tanulja meg, hogy mit jelent a másik oldalon lenni. Így születik meg az ókorban egyedülálló

módon a rabszolga-felszabadítás. A hetedik évben minden izraelita rabszolgát el kellett engedni. Még később így születik meg a törvény a Bibliában: „*Köztetek egyáltalán ne legyenek rabszolgák.*” Isten népe átéli a rabszolgaságot, a szegénységet, és ezért érzi, hogy ahhoz, hogy segítsen a szegénynek és a gyengének.

Egy kisfiú kutyát szeretett volna magának. Nézegetett a különböző menhelyi kutyák között, és végül megakadt a szeme egy nagyon-nagyon szánta kutyán. A gondozó csodálkozott, hogy miért ezt akarja elvinni. Mire a kisfiú nem válaszolt, csak felhúzta a nadrágját. A lába torz volt, fémkörmökbe foglalta, születési hibával. Éppen csak tudott járni ezzel a kerettel. Aztán ránézett a gondozóra, és azt mondta: ennek a kiskutyának olyan gazda kell, aki megéri őt.

A Karitás-munkatársak életében is talán van valami hasonló. Lehet, hogy titeket is megérintett már a kereszt titka, érték az életben nehezebb pillanatok, fájdalmak. És talán ezért tudtok együtt érezni másokkal, ezért tudtok segíteni annak, aki átkerült a túloldalra. Megértitek azokat, akik ott élnek le az egész életüket.

A Bibliában van egy gyönyörű pillanat az irgalmas szamaritánus példabeszédében. Azt mondja Jézus, hogy a szamaritánus meglátta a véresen, útszélen fekvő embert, és megérett rajta a szíve. Alig-alig lefordítható szó, ami itt az evangéliumban áll. A héber nyelvben az édesanya méhét

jelentő szóból képezik az együttérzésnek, a megrendülésnek ezt a nagyon különleges igéjét. Ugyanezzel a szóval mondja egy helyen a Biblia: „Ki gyermeket dajkál, sebeit is fogja majd kötözni. Minden kiáltására megrendülnek belső részei.” Amikor az édesanya hallja, hogy gyermeke kiált, akkor egész teste reszket. Valahogy így van ezzel az irgalmas samaritánus is. Így van vele az Isten is. Istennek anyai szíve van. Megrendül, ahogyan látja az emberi szenvedést. Úgy gondolom, hogy minden Karitászmunkatárs erre kapott meghívást, hogy anyai szíve legyen, aki képes megrendülni, ha látja a szenvedést; akinek a számára természetes az, hogy adjon.

Így tett maga az Úristen is. Átment a másik oldalra. Akkor, amikor emberré lett. Nem palotában született, hanem istállóban. Vállalta a kereszten mindannyiunk terhét. Isten átment a szenvedők oldalára, és minket is ugyanerre hív, hogy kövessük Krisztus példáját, aki noha gazdag volt, értünk szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjunk. Ha próbálunk így élni, szebb lesz mindannyiunk élete, szebb lesz általunk a világ.

(A zalaegerszegi Ferences Templomban 2020. november 21-én, az egyházmegyei Karitás háláadó szentmiséjén elhangzott beszéd szerkesztett változata.)

fr. Kiss Kornél OFM

Boldogságok – prófétai költemény

Az evangéliumoktól Pál levelein át a Jelenések könyvéig minden újszövetségi írás megerősíti a végső idők díszleteinek komorságát, az elkövetkező események drámaiságát. A jó és a rossz e drámai összecsapásának költői megfogalmazása a katolikus hagyományban Nyolc boldogság-nak nevezett szakasz a Hegyibeszéd kezdetén.

A zsoltárok lüktetését a gondolatrítmus adja, de ugyanez a lüktetés jellemzi például Szűz Mária Magnificatját, vagy Zakariás énekét Lukács evangéliumában. Úgy működik ez a ritmus, hogy a következő sor ugyanazzal a gondolattal tér vissza, amivel az előző zárult, mégis mindig egy kicsit módosul. Sokszor lesz így egy kilátástalan helyzetben megfogalmazott panaszról, mint például a jól ismert 21. zsoltárban – „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem!” – az Örökkévaló dicsérete – „Nevedet hirdetni fogom



testvéreim előtt, és a közösségben dicsőítlek téged.”

A boldogság témája természetesen a zsoltárokból is megjelenik, mint annak az embernek az állapota, aki az Úr oltalmában járja Urának útjait, és áldásaiban ezért részesül. A zsoltárok világa az áldást főleg a földi életre helyezi, de annak olykor nyilvánvaló késlekedését tapasztalva, felsegeti is az igazságszolgáltatás, a jutalmazás és bünte-

tés határait Jób könyvéhez hasonlóan.

Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.

Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelvek vele.

Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.

Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.

Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.

Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert ők a mennyek országa.

Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak én miattam. Örüljete és ujjongjatek, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok! Így üldözték előttem a prófétákat is.

A Boldogságok címzettjei ugyanazok, kikhez a Messiás küldetése is szól a prófétai hagyományban, Jahve szegényei, akiknek hirdetik az evangéliumot: „Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak” Iz 61,1 vö Lk 4,18.

A csatlakozók (vga, ush, hdmi...), és a csatlakozások gyors elévülésének korában meglepő, hogy nem csupán Jézus korában illeszkedik a több évszázados prófétai szó az istenkereső szívekhez, hanem minden kor komoly lelkeségéhez. A boldogságok „majd”-ja tehát egy egészen sajátos jövőt jelöl.

A Boldogságok ritmusát elsősorban a „*Boldogok, akik...*” soronkénti visszatérése adja. Elemzők szerint – és ez nagyon fontos –, az első kijelentés magában foglalja a többit, és az első boldogság legmegfoghatatlanabb, legtöbbet vitatott kijelentése a „lelki” jelző átjárja a rákövetkező sorokat, amellet, hogy a mennyek országa kifejezés is keretezi a szöveget. (A biblikus

beszéd zsenialitása, hogy a szikla lelki, a szikla szilárdsága, a lélek megragadhatatlansága ugyanazt a valóságot képes leírni.) A „lelki” az, amit a többi megállapításhoz is társíthatunk, mint a történesek spirituális keretét, amin belül egyedül értelmezhető a boldogság, hiszen a történesek szintjén csak a fájdalom az, ami adott. Ami a boldogság, - ahogy Szent Ferenc hagyatéka is megőrizte az Igazi és tökéletes boldogság példázatában, amikor testvérei a hideg, viszontagságos időben atyjukat eltaszítják -, az az, hogy Istenhordozókká letünk, amit az események pozitív vagy átlagos folyása még nem tett nyilvánvalóvá, mert nem szándékunk reklámozni azt, amivé formált a kegyelem, ámde az üldözés közepette kidomborodik, nyilvánvaló lesz.

A boldogságok valóban elvezetnek, ahhoz, hogy „örüljünk és ujjongjunk.”

És Isten ideje:

„Szeretteim, főképp egy dolog ne kerülje el figyelmeteket: az, hogy egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év, ezer év pedig annyi, mint egy nap.” 2Pét 3,8; vö. Zsolt 90,4

A végidők másik jellemzője, hogy hirtelen, villámcsapásként érkezik, az események egyre intenzívebben, sűrűsödve válnak apokaliptikussá. A prófétai idő az, amikor a mi időnk és Isten ideje tapinthatóan összeér.

Istent nem köti tér és idő, számára az események nem egymásutániségükben jelennek meg s múlnak el, örök jelene számunkra elképzelhetetlen, csak a tagadás módszerével sejthetjük meg, mint annyi minden mást vele kapcsolatban. Ha egy a naptárja fölött ülő hivatalnok-

nak képzeljük el, aki úgy vár egy esemény bekövetkeztére, mint egy halandó az Ég alatt, beláthatjuk, hogy ez tévedés.

Egy másik fontos megfontolás, hogy a történeket nem pusztán fizikai törvényszerűségnek tekintjük, hanem alapvetőbb szellemi összefüggéseivel együtt vesszük tekintetbe. Nincsenek véletlenek, nincs olyan, hogy mindegy, nincs előjel nélküli, indifferens körülmény. Aminek nincs szellemi háttere, nem tud valósággént megjelenni. (Vannak illelkony, vagy lassan szublimáló negatív szellemi valóságok, amik lassan enyésznek el, mert csak az élet oldala örök.)

Világunk helyet ad az időlegesnek, a szabad döntésből következő eltérő irányoknak, mégsem ezek vannak kőbe vésve, hanem a szellemi eszenciájuk a fontosabb, ami már nem időben feszül ki, és nem tekinthető elrendelésnek vagy sorsnak, mert a szeretet és a szabadság elválaszthatatlanok, és a szeretet nem pusztán parancs, hanem istenképi személyünk és lényegünk. Isten szeretete, nem enged meg naptárlelkületet! Ennél sokkal egyszerűbben megfogalmazva a dolgot: a történet szellemileg már le van játszva, vagy biblikusan és krisztológiailag: „elvégeztetett,” Jézus kereszthalála és feltámadása megmásíthatatlan irányt adott a szellemi időnek.

A közbenjárás és megtérés ezért lehetséges, hiszen nincsen forgatókönyve világunk történetének, az a Biblia számol be róla, ami nem természettudományos értekezés, hanem kettős természetű és eleven valóság, amiben Ábrahám imája Szodomáért,

Ábrahám áldozata az idő materiális folyását leheltelemmé teszi. Ezért nincs konkrét időpontja annak, ami „meg van írva,” viszont biztos, hogy megvalósul egészen konkrét módon, személyesen és összetéveszthetetlenül. A Fiú bizalma ad helyes irányt felfogásunknak az elkövetkező eseményekkel kapcsolatban. Amiről Ő nem tud az Atya iránti feltétlen bizalmában, az minket sem kellene, hogy aggodalommal töltjön el.

Emellett az „idők jeleiről” is tanít Mesterünk, mint detektálható viszonyítási pontokról térben és időben, melyek felismeréséhez józan ész és a hit tekintete szükséges, de egyáltalán nem

csak a kiválasztottak titkos tudását képezi. Amikor beindul a Jelenések könyvében leírt „protokoll” a hívó, Biblia-olvasó, liturgikus keresztények felismerik az Úr eljövételének napjainak közeledtét. Érkezése mégis hirtelen a számukra is, mint Noé napjaiban, mert van az időnek egy sajátossága, ami nagyon sok esetben jellemzi az események folyását, a fejlődést, legyen az üdvös, vagy romboló. Ez az exponenciálisan változó folyamat. Vegyünk példának egy veteményes kertet, ahova kultúrnövényeket ültettünk, de különösebb figyelmet nem szenteltünk a gyomirtásnak, ellenben a tápanyagot jócskán biztosítottuk. Észre vesz-

szük, hogy megjelenik a gaz. Ilyenkor nem mindegy, hogy a folyamat exponenciális-e, lehet-e halogatni a gyomtalanítást, vagy a területfoglalásuk végzetes. Ha egy négyzetméteres területen naponta egy gyom kel ki egy hónap alatt, a területünknek csak elhanyagolható százalékát foglalja el. Viszont ha a terjedelme a gyomos részeknek naponta exponenciálisan bővül, pl. megduplázódik, akkor kb. két hét alatt egy négyzetméternél is többet foglal el és egy hirtelen ugrással a folyamat máris visszafordíthatatlan.

Ezért elengedhetetlen az éberség és a tanúságtétel.

Az Oltáriszentség szentjei 18. rész

Szalézi Szent Ferenc (+1622. december 27.)

A szeretetre méltó genfi püspök három okból eucharisztikus szent: 1. személyes eucharisztikus jámborsága miatt; 2. missziós tevékenysége miatt, ahol több kálvinistával újra megértette a katolikus Eucharisztia-tanítást; 3. azon buzgósága miatt, amellyel a gyakori áldozás mellett fáradozott egy olyan korban, ahol a janzenizmus kérlelhetetlen szigorral az ellenkezőjéért harcolt.

Szalézi Ferenc 1567. augusztus 21-én a savoyai Thorens-ban született. Tíz éves korában részesült az elsőáldozásban és a bérálásban, tizenegy évesen pedig a tonsúrában – ami akkor minden jel szerint üres, minden értelmét elvesztett ceremónia volt. A fiatal Ferenc azonban komolyan vette, melyre később így emlékezett: *„Tizenkét éves korom óta olyan erős elhatározásom volt, hogy az egyháznak szolgáljak, hogy elhatározásomat egy királyságért sem változtattam volna meg.”*

Az idő alatt, míg apja parancsára Párizsban a retorika és a filozófia, és saját kívánságára, – mivel szilárd elhatározása volt, hogy pap legyen – a teológia tanulásának szentelte magát, szinte minden



nap részt vett szentmisén. Ugyanígy tett aztán Páduában is, ahol apja iránti engedelmességből még jogot tanult.

1593. december 18-án szentelték pappá. Első szentmiséjét 1593. december 21-én mutatta be az annecyi katedrálisban. Ez alatt az első szentmise áldozat alatt *„Isten kimondhatatlan módon birtokba vette a lelkemet.”* A vesperás után szenvedélyes szentbeszédet tartott az eucharisztikus áldozatról. Papi és püspöki élete során még többször megmutatkozott, hogy Szalézi Szent Ferencet mélyen megragadta az eucharisztikus titok, általa különös kegyelmeket tapasztalt meg. Így például 1596. május 25-én, Úrapján rendkívüli kegyelemben részesült, mikor hajnali három órakor az Eucharisztia szentségéről meditált, *„a Szentlélek által az elragadtatás olyan hulláma ragadta el, hogy a szíve, melyet ez a sok gyönyörűség teljesen lehengerelt, végül arra kényszerítette őt, hogy a földre vesse magát és így kiáltson: Ó Uram, tartsd vissza a Te kegyelmed hullámait, vond el őket tőlem, mert nem bírok ennyi édességet elviselni! ... Miután ennyi gyönyörűséget élt át, bemutatta a szentmisét, majd felment a szószékre és olyan meggyőző erővel és szívből jövően prédikált, hogy úgy tűnt, az egész arca ragyog, annyira lángra lobbantotta őt a mennyei szeretet isteni tűz amikor a Szent Eucharisziára gondolt.”*

Különös, hogy Szalézi Szent Ferenc, akire oly mély eucharisztikus jámborság volt jellemző, néhány évvel az 1602-ben püspökké szentelése előtt, Krisztusnak, a Szent Eucharisziában való valószínű jelenlétével kapcsolatban súlyos hitbéli válságba került. Ez akkor történt, amikor nagyon súlyos beteg volt és már lemondtak az életéről. Megbízták édesanyját, hogy a súlyosan beteg Ferencet készítse fel a halálra. Édesanyja közlésére a beteg először igen meglepődött, majd nagy félelem fogta el Isten ítélszéke és a pokol borzalmai miatt. Ezt a lelki válságot úgy győzte le, hogy fenntartás nélkül rábízta magát Isten irgalmára. Ugyanabban a pillanatban azonban a Szent Eucharisziába vetett hite szenvedett súlyos kísértést. Félelem és zavar töltötte el a lelkét. Azelőtt mindig könnyedén meg tudta cáfolni a legintelligensebb eretnek legagyafúrta ellenvetéseit is, most azonban tehetetlen volt, nem tudott magán segíteni. A kísértő mellészegődött. Azonban soha nem a saját értelmére, sohasem a maga ítéletére, belátására támaszkodott. Hite már réges-rég túllépett minden természetes támaszon, lelke már réges-rég eljutott

arra a természetfölötti egyszerűsége, amely Isten igazi gyermekeit jellemzi. Igaz, hogy ez a helyzet teljesen új volt számára, még sosem élt át ilyet. Állást kellett foglaljon ezzel kapcsolatban, ellent kellett mondania a kísértőnek, meg kellett birkóznia ezzel a nehézséggel. Mindezt hogyan tette? Cseppet sem igyekezett az ellenvetést megcáfolni, hanem hagyta, hogy cáfolatlanul, nyugodtan feküdjön lelke zugában. Megvilágosodott, tiszta szeretete ösztönösen megértette, hogy Istenhez méltatlan az, ha gondolati tisztánlátás miatt ragaszkodik saját elképzeléseihez. Így egész egyszerűen Jézushoz fordult és hittel segítségül hívta a nevét. Ez elég volt. A kísértő eltűnt. Elmúlt a félelem és a zavarodottság.

A Szent Eucharisztia volt és maradt Szalézi Szent Ferenc pap és püspök személyes életének és működésének az iránytűje. Pappá szentelésekor hármast tűzött ki maga elé: 1. minden cselekedetét ugyanaz az imádó lelkelet vezesse, amely a szentmise celebrálásakor tölti el; 2. mindig olyan lelkiállapotban lépjen az oltárhoz, mintha most kellene meghalnia; és 3. mindenben Jézus Krisztussal, a főpappal egyesüljön összeszedetten és szeretettel. Ezért a szentmise celebrálásakor mély tiszteletet és áhítatot tanúsított, hogy az mindenkire igen mély benyomást gyakorolt.

Szalézi Ferenc pap sikeres missziós tevékenysége során is a Szent Eucharisztia a középpontban állt. Hittérítő utazásai során Szalézi Ferencnek a szentmise celebrálása érdekében gyakran nagy utakat és nehézségeket vállalnia, mégsem mulasztotta el egyetlen napon sem a szentmisét. Hogy hatékonyan szálljon szembe a kálvinista tévtanokkal, elhatározta, hogy Annemasse-ban és más településeken bevezeti az Oltáriszentség előtti negyvenórás imádást. Szentségimádásai szentbeszédei lassan igen nagy sikert hoztak. Mennyire örült Szalézi Szent Ferenc, amikor a megtért kálvinistákkal a katolikus kultusznak visszaadott falusi templomaikban az Eucharisziát ünnepelhette és nekik, miután hosszú órákon át gyóntatta őket, a szentáldozást is kiszolgáltathatta!

Szalézi Ferenc az eucharisztikus arculatú pap és püspök a rábízott híveket is a gyakori szentmise látogatásra és gyakori szentáldozásra igyekezett rávezetni. Ezt kiválóan szemléltetik azok a különböző ajánlások, amelyek leveleiben, lelki beszél-

getéseiben, valamint az „Útmutató a jámbor élethez” (Philothea) és az „Értekezés az isteni szeretetről” (Theotimus - Az isteni szeretet könyve) című írásai egyes fejezeteiben olvashatók. Ezt írja Szalézi Szent Ferenc az „Útmutató a jámbor élethez” című könyvében a szentáldozásról: „Az Üdvözítő azért alapította a legszentebb Oltáriszentség szentségét, mely ténylegesen és valóságosan az ő Testét és Vérére rejti, hogy örökké éljen, aki abból eszik. Aki tehát gyakran és áhítattal él vele, oly mértékben erősíti lelke életét és egészségét, hogy azt aligha tudja a rosszhoz való ragaszkodás megfertőzni... Azok a keresztények, akik elkárhoznak az igazságos bíró előtt el kell némuljanak, amikor szemük elé tárja, hogy milyen helytelenül cselekedtek, amikor lelküket kiszolgáltatottá a halálnak, miközben egészségben és életben tarthatták volna magukat annak a Testnek vétele által, melyet Ő, e célból ránk hagyott! Boldogtalanok, fogja majd mondani, miért haltatok meg, miközben rendelkezésekre állt az élet gyümölcse, az élet eledel?”

„Útmutató a jámbor élethez” című könyvében Szalézi Szent Ferenc még tanácsokat ad arra vonatkozóan is, hogy hogyan kell áldozni. E tanácsok ma éppolyan helyesek és aktuálisak, mint akkoriban, sőt tulajdonképpen még sokkal aktuálisabbak, mint akkor, mivel ma oly sokan a helyes lelkiállapot nélkül, halálos bűnökhöz ragaszkodva, sőt a halálos bűn állapotában gyakran oly meg gondolatlanul járulnak szentáldozáshoz.

„Szentáldozáskor az legyen a te nagy vágyad, hogy tovább elmélyülj az istenszeretethen, megerősödj és általa növekedjék örömed. Mert a szeretet kell, hogy a célod legyen, amikor azt veszed magadhoz, aki egyes egyedül szeretetből adja oda magát neked! Hisz nem lehet szeretetteljesebb és gyengédebb tettet elképzelni az Üdvözítőtől,

mint azt, amely által Ő szinte megsemmisíti magát, elledellé alacsonyítja le magát, hogy lelkünket átjárja és a Benne hívők szívével és testével legbensőségesebben egyesüljön.”

Végül pedig figyeljük meg, mit ír a szentáldozásról a szent genfi püspök az „Értekezés az istenszeretetről” című művében: „Amikor kora reggel a gyöngyházat a harmatcsepp megnedvesíti, bezárul. Nem csak azért, hogy a harmatcseppet megóvja attól, hogy a tenger vizével keveredjen, hanem azért is, mert örömmel érzi a kellemes frissességet, melye neki ez az égből ajándékozott csíra hozott. Hasonlóan történt és történik ez sok szent és jámbor hívő esetében is. Miután magukhoz vették az isteni (Oltári) szentséget, mely a menny minden áldásának harmatát tartalmazza, lelkük mintegy összecusukodik. Minden képességük összegyűlik, nemcsak azért, hogy a fenséges királyt imádják, aki egy csodálatos jelenlét által az ő bensőjükben újra jelen van, hanem azért is, hogy megízleljék a hallatlan örömet és lelki felfrissülést, melyben azáltal lett részük, hogy bensőjükben a hit által a halhatatlanság isteni csíráját érzékelik.”

Az eddigi fejtegetésekből valószínűleg világossá vált, hogy az 1622. december 27-én Lyonban elhunyt, VII. Sándor pápa által 1661-ben boldoggá és 1665. május 13-án szentté avatott, IX. Piusz pápa által egyháztanítóvá emelt és XI. Piusz pápa által az 1923. január 26-1 tartalmaz „Rerum omnium” körlevélben a katolikus írók védőszentjévé kinevezett Szalézi Ferenc püspököt teljes joggal soroljuk az eucharisztikus szentek közé.

(Forrás: Ferdinand Holböck: A legszentebb Oltáriszentség és a szentek. Marana Tha 2012.)

Medjugorjei üzenet

2020. november 25.

Drága gyermekek! Ez a szeretet, a melegség, az imádság és az öröm ideje. Imádkozzatok kicsi gyermekeim, hogy a kis Jézus megszülethesen a szívetekben. Nyissátok meg szíveteket Jézusnak, aki mindnyájatoknak adja önmagát. Isten küldött engem, hogy öröm és remény legyek ebben az időben, én pedig azt mondom nektek: a kis Jézus nélkül nincs bennetek gyengeség, sem a Menny érzése, amely az újszülöttnben rejtezik. Ezért, kicsi gyermekeim, munkálkodjatok önmagatokon. A Szentírást olvasva fel fogjátok fedezni Jézus születését és azt az örömet, amelyet az első napokban Medjugorje adott az emberiségnek. A történelem igaz lesz, amely ma is ismétlődik bennetek és körülöttetek. Dolgozzatok és építsétek a békét a szentgyónás szentsége által. Béküljétek ki Istennel, kicsi gyermekeim, és csodákat fogtok látni magatok körül. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!



Hirdetések

- December 15-én, kedden Szállást keres a Szent Család ájtatosság kezdődik a templomban hétvégén 17.00 órától, hétközben 17.30-tól.
- December 24-én 16 órakor reményeink szerint Jézuska várását tartunk templomunkban.
- December 25-én és 26-án vasárnapi miserendet tartunk.
- December 27-én, Szent Család vasárnapja, melynek keretében megáldjuk a családokat.
- December 31-én, 17 órakor lesz az év végi hálaadás.
- Január 1-jén vasárnapi miserendet tartunk.



A Szeplőtelenül Fogantatott Szűz Mária dicsérete

Egészen szép vagy Mária.
és az eredeti bűnnek foltja sincs terajtd!
Te, Jeruzsálem dicsősége!
Te, Izraelnek öröme!
Te, a népünk tisztessége!
Te, a bűnösök pártfogója!
Ó, Mária!
Ó, legbölcsebb Szűz, legkegyesebb anya!
Imádkozzál érettünk,
légy a mi közbenjárónk
Urunk Jézus Krisztusnál!

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft